

[Asger Jensen.]

skulle udfyldes, men skrev 56.07 A. Da denne position skal fortoldes med 20 pct., blev resultatet, at der blev indbetalt ca. 1 100 kr. for meget. Da funktionæren kom hjem, blev fejlen straks opdaget, og firmaet ringede omgående til toldkammeret og gjorde opmærksom på fejlen. Kammeret var ganske klar over fejlen, men alligevel blev der givet det i forretningsverdenen ganske uhørte svar, at man ikke skulle ulejlig sig ned på toldkammeret igen, da fejlen ikke lod sig rette.

Så vidt jeg ved, hviler hele vort retsgrundlag i handelsverdenen på, at åbenbare fejl skal rettes; det er i hvert fald en ufravigelig kutyme blandt hæderlige folk, og jeg forstår da også, at dersom der erlægges for lidt i told, skal fejlen ikke alene rettes, men vedkommende risikerer en bøde derudover.

Siden spørgsmålet er blevet rejst, har jeg modtaget flere henvendelser om tilfælde, hvor de pågældende finder, at toldvæsenets afgørelse er i strid med al sund forretningsmoral. Der er således tilfælde, hvor en åbenbar fejl i en faktura har været lagt til grund for fortoldningen, og hvor det ikke har været muligt at få refunderet i henhold til senere fremkommet kreditnota.

Jeg er ikke uforstående over for, at toldvæsenet må have klare linjer ved indklaring, så man ikke, når der er berettiget tvivl, skal have sager løbende, f. eks. angående hvilken position der skal anvendes ved fortoldningen. Efter det, jeg har kunnet få oplyst, er der ingen sådan tvivl i denne sag, og derfor går mit spørgsmål til den højtærede finansminister ud på, om den højtærede minister vil bidrage til at ændre loven, således at åbenbare fejltagelser og urimeligheder kan rettes.

Finansministeren (Hans R. Knudsen): Det ærede medlem hr. Asger Jensens spørgsmål her synes at forudsætte, at toldlovens § 159, stk. 2, udelukker enhver berigtigelse af fejl i forbindelse med indklaring. Dette er imidlertid ikke tilfældet. Hvis det er åben-

bart, at der ved en fejltarifering, der burde være bemærket af toldvæsenet straks ved toldbehandlingen, er opkrævet for meget i told, kan importøren få det for meget erlagte beløb tilbagebetalt, idet bevisbyrden med hensyn til varens identitet så naturligvis må pålægges importøren.

Man må imidlertid huske på, at en fejl, der er åbenbar set med importørens øjne, ikke altid vil være åbenbar for toldvæsenet. Til belysning heraf skal jeg omtale det tilfælde, der, så vidt jeg forstår, ligger til grund for det ærede medlems spørgsmål.

Det drejer sig her som nævnt af det ærede medlem om et parti stof, der af en importør var blevet angivet som hordug enhørende under toldtariffens position 56.07 A., hvor todsatsen er 20 pct. Under denne position hører bl. a. stoffer, der er vævet af korte kemofibre, men som tillige har et indhold af endeløse kemofibre eller af natursilke og endeløse kemofibre på over 10 pct. af varens vægt. Er indholdet af disse materialer imidlertid mindre end 10 pct. af varens vægt, fortoldes stofferne under en anden position, den af det ærede medlem nævnte 56.07 B.4., til en told af 12½ pct. af værdien.

Det er klart, at det pågældende toldopsyn ikke uden en indgående og også tidkrævende undersøgelse vil have mulighed for at konstatere, hvorvidt det pågældende stof indeholdt mere eller mindre eller måske slet ikke noget af de nævnte materialer, og toldvæsenet antog derfor i det foreliggende tilfælde importørens oplysning om varens toldmæssige beskaffenhed og opkrævede tolden med 20 pct.

Jeg vil gerne her tilføje, at der foretages alene i København ca. 1 million fortoldninger om året, hvortil kommer et betydeligt antal fortoldninger ved landets øvrige toldsteder. For i det hele taget at få afviklet alle disse fortoldninger er det absolut nødvendigt, at importørerne ved selve toldbehandlingen fremkommer med de rigtige oplysninger om varens beskaffenhed, sådan at den endelige beregning af tolden kan finde sted, inden varen er udleveret. En